

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 1. Victissitudines in aula sub Juliano.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

THEODOSI⁹ MAGN⁹ Coram S. Ambrosio poenitens.

HISTORIA ECCLESIASTICA.

LIBER XV.

LIBERIUS, PAPA.
JULIANUS, IMPERATOR.

§. I.

*Vicissitudines in aula sub
Juliano.*

Haud multo postquam Imperator Julianus Constantinopolim advenisset, per delegatos judices illorum facta, quorum sub Imperatore p. 3.

Sæculum IV.

A. C. 361.

*Amm. Marc.
L. XXII.*

Hist. Eccles. Tom. IV.

Sæculum IV. ratore Constantio maxima fuerat poten-
 A. C. 361. tia, Calcedone discuti iussit, idque tanto
 rigore, ut nec Juliani adulatoribus pro-
 bari potuerit. Duo Consules Taurus,
 & Florentius inter accusatos numeraban-
 tur; Taurus, quod in Concilio Arimi-
 S. II. nensi Episcopos violenter oppressisset, fa-
 cti præmium, Consularem Dignitatem
 reportaverat; is Vercellas in exilium
 missus, eo majori opprobrio, quod exilii
 mandatum ipsius Tauri Consulatu nota-
 retur, atque acta in ipsius causa omnia
 inciperent his verbis: Tauro, & Floren-
 tio Consulibus, quoties Taurus a Præco-
 nibus ad Judices fuisset adductus. Mors
 illata Ursulo, Largitionum Comiti, id est,
 Ærarii Præfecto, maximam omnium Ju-
 liano creavit invidiam; potissimum Ur-
 suli beneficio ad id potentia fastigium
 in Galliis ascenderat Julianus, nam Ur-
 sulus, quantascunque petiisset pecunias,
 a civitatum Quæstoribus ei numerari jus-
 serat, prohibente nequicquam Constans
 Imperatore, qui tantas Juliano nole-
 bat esse opes, ut sibi militem devincire
 posset; hinc Julianus, quod populi per-
 fidiam sibi exprobrantis maledicta non
 ferret, negare coactus est, se volente Ur-
 sulum occisum. Alios meritissimas sce-
 lerum pœnas dedisse omnes fatebantur,
 præsertim Spadonem Eusebium, cubicu-
 larium apud Constantium Præfectum,
 Ariano-

VI milia

.182.0.

.182.0.

.182.0.

.182.0.

.182.0.

Arianorum pertinacissimum, qui iudicio damnatus, necari iussus est.

Sæculum IV.
A. C. 361.

Multi Christiani his inquisitionibus impliciti, & illi, qui in Palatio Cæsareo aliquo Ministerio fungebantur, expulsi, quod diceret Julianus, rescissis omnibus, quæ ad luxum essent, velle se, ut Philosophum decet, vivere. Quadam die tonsorem accersiri iussit, qui sibi crines præsecaret, nam barbam, ut eam haberet egregiam, radi non patiebatur; tunc, qui id servitii Constantio exhibere adfueverat, accessit, ut erat, pretiosis vestibus indutus; Julianus, miratus vestitus splendorem, ait: *Tonsorem vocavi, non Senatorem.* Cum deinde perquisivisset, quos reditus ei hoc Ministerium pareret, comperit, quod in dies singulos viginti portiones panis, totidemque pabuli pro equis suis, & pingue stipendium annuum acciperet, quibus gratuita accederent donationes. His auditis, Imperator omnes tonsores, coquos, aliosque similis ministerii homines eiecit, dicens, non esse sibi necessarios, præsertim Evnuchos, cum jam non haberet uxorem. Negari omnino non potest, in aula Constantii factum regnasse intolerabilem, sive vestium aurearum, & holosericarum luxum, sive conviviorum lautitiam spectaveris; tonsores, & suffitores mille numerabantur, totidem coqui, nec tamen eorum,

Greg. Naz.
or. 3. p. 75.
Ann. XXII
c. 4.
Socr. III. 1.
Liban. ora.
10. p. 292.

Jul. ad Ath.
p. 504.

Sæculum IV. qui bibituris pocula propinarent, & mensis infervirent, numerum æquabant. A. C. 362. Multos ex Cæsaris Ministerio ridens fortuna excœcaverat, atque præterea ex spoliis, Deorum templis direptis, domos suas locupletasse accusabantur.

§. II.

Philosophi acciti.

*Eunap. in
Max. p. 90.*

Itaque Palatium Juliani Imperatoris in solitudinem migrasse videbatur, quod deinde Philosophis, Magis, Divinatoribus, & omnis generis Histrionibus implevit; primum omnium Philosophum Maximum, qui in Asia cum Chrysantho versabatur, ad se vocavit; accepta Epistola, quam ad utrumque dederat, omni, quam poterant, adhibita arte, & diligentia Deos consulere, sed pessimi ominis erant omnia. Chrysanthus, his portentis perterritus, ad Maximum ait: *Amice charissime! ego quidem in hac orbis parte mori statuo, & si possum, me etiam in subterraneis occultare.* Respondit Maximus: *Videris mihi, Chrysanthe! ea, quæ docti sumus, oblitus esse; veri Deorum amatores non statim iis, quæ sibi occurrunt, cedunt, sed naturam divinam, ut sibi propitia sit, cogunt.* Retulit Chrysanthus: *Forte tibi ad hoc tentandum satis artis, & audaciæ supererit,*
ego